

σημένον υπόμνημα εκ ταχυδρομικής ἀδελφίας ἀπεστάλη εἰς τὴν Βουλὴν, ἐνῶ ἀπηυθύνετο εἰς τὸ Δρομοκαίτειον Φρενοκομετον. Ἀλλὰ μήπως οἱ ἀποστείλαντες νομίζουσιν, ὅτι μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνης οὐδεμίαν ὑπάρχει διαφορὰ;

✱

Πανταχοῦ ἡ ἀπομίμησις! Εὐθὺς ὡς ἡ Καθημερινὴ ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν τίτλον Γερπὰ διαφόρους γρίφους καὶ αἰνίγματα, ἀμέσως ἡ Πρωτὰ ἐδημοσίευσεν τὸν λόγον τοῦ κ. Δηλιγιάννη καὶ ἡ Ἐπιθεώρησις διαφορὰ οἰκονομολογικὰ ἄρθρα.

✱

Κυριεῦον ζήτημα τῆς ἡμέρας ἀπειλεῖ νὰ καταστῇ ἡ περὶ χόρτου ἔρις μεταξὺ τῶν σοβαρῶν συναδέλφων καὶ τῶν βουλευτῶν κκ. Τζάνε καὶ Σάκκη. Ὁ κ. Τζάνε ἀγορεύων ἐδήλωσεν, ὅτι ἐὰν ζητῇ τὴν ταχεῖαν ἐπιψήφισίν του, πράττει τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐνοχλούντων αὐτὸν δημοσιογράφων. Ὅπωςδήποτε τὸ ζήτημα κινδυνεύει νὰ λάβῃ διαστάσεις, οἱ δὲ σοβαροὶ ἡμῶν συναδέλφοι, νομίζομεν, ὅτι δὲν ἐπράξαν καλῶς ἀνκμιχθέντες εἰς ξένον ἀχυρῶνα.

✱

Διάλογος :

— Διατί τάχα νὰ γείνη τόσος πολὺς λόγος εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τὸ ἔλλειμμα;

— Ἀπλούστατον· διότι μέσα εἰς τὴν λέξιν ἔλλειμμα ὑπάρχει αὐτούσιως ἡ λέξις λίμα.

✱

Ἐπὶ τέλους ἀνεκκλύφθησαν καὶ τὰ νομίσματα.

Εὐρέθησαν ἀποστρέφοντα εἰς Κρήτην πρὸς παραλαβὴν κάποιου κυρίου Βυζαστρακῆ, ὅστις βεβαίως θὰ προέβη εἰς τὴν πρᾶξιν τούτην διὰ νὰ συνδέσῃ στενώτερον τὴν μητέρα Ἑλλάδα μετὰ τῆς θυγατρὸς Κρήτης.

✱

Ἡ κλοπὴ ὅμως αὕτη δεικνύει καὶ τὴν κατάστασιν, ἐν ἣ ζῶμεν. Τὰ ἀρχαῖα νομίσματα νὰ κλέπτονται ἀπὸ βυζασταράκια! Οὕτως ἐξηγεῖται καὶ ἡ κλοπὴ, ἣν ἔκαμεν ὁ Ἑρμῆς εὐρισκόμενος ἔτι ἐν τῷ λίκνῳ.

✱

Τὰ τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα ἐπκυσαν νὰ μᾶς διαβιβάσωσιν εἰδήσεις περὶ τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας. Φαίνεται, ὅτι εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸν Καρχήον.

Ἄξιος

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΙΟΝΙ

Τὸ πρῶτο χιόνι πέρα ἔστα βουνὰ
Ἄσπριζει ἄν πυκνὰ σπαρμένο ρύζι,
Βορρεῖας φυσᾷ καθέννας ἀρχινᾷ
Νὰ τουρτουρίζῃ.

Τὰ χρωπὰ πουλιὰ δὲν κελαῖδουν,
Οἱ μενεξέδες φτάνουν λίγοι λίγοι,
Καὶ μὲ κοτσέρτα ὁ φίλος Φεριδοῦν
Τῆ σὰλ' ἀνοίγει.

Κ' ἡ νηαὶς τῶν Ἀθηνῶν ἡ πεταχταῖς,
Τοῦ κόσμου κάθε κόρη καὶ κυρία
Τὰ δέχονται μ' ἀγκάλαις ἀνοιχταῖς
Χιόνια καὶ κρύα.

Καὶ ἄ γοργὸ πουλι ταῖς φεύγει ὁ νοῦς
Ἄπὸ τὸ μυρισμένο καλοκαίρι,
Ἄπὸ τοὺς μακρυσμένους οὐρανοὺς,
Τὰ ξένα μέρη.

Κι' ἀπ' τοῦ Φαλήρου τὴν ἀκρογιαλιὰ
Κι' ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ καὶ τὰ ταξείδια
Κι' ἀπ' τὰ φορέματά των τὰ παληὰ
Καὶ τὰ στολίδια.

Καὶ τίποτ' ἀπὸ κείνα δὲν ποθοῦν,
Ξεχνοῦν μέραις μ' ἀνθούς, καὶ βράδια μ' ἄστρα,
Καὶ συμμαζώνονται νὰ ζεσταθοῦν
Ἐμπρὸς ἔστῃ θερμάστρα.

Κ' ἔμπρὸς των, νά! περνοῦν ὄνειρευταῖς
Ὀλόφωταις καὶ πλουτισμέναις σάλαις
Κι' ὀλονυχταῖς... χαραὶς ποῦ ἄν αὐταῖς
Δὲν γίνοντ' ἄλλαις.

Καὶ νέοι καθὼς πρέπει, ζωηροί,
Μὲ πόδι' ἀκούραστα καὶ φτερωμένα,
Κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὴν αὐγὴ χαροί,
Χοροὶ ὀλοένα.

Μικρὰ διαμαντικά—πῶχουν τρανοὺς
λογαριασμούς—βελοῦδο καὶ μετὰξι
Κι' ὀλόλευκα φορέματα... κι' ὁ νοῦς
Πάει νὰ πετάξῃ.

Κ' ἔμπρὸς σὲ τέτοιους στοχασμούς γλυκοὺς
Κάθε κυρία λιγώνειται καὶ πέφτει,
Ἦ... τρέχει καὶ κυττάζεται—τ' ἀκοῦς;
Ἐμπρὸς ἔστὸν καθρέφτη.

Γιὰ τοῦτο πάντα, σήμερα κ' ἔχτῃς
Κι' αὔριο, κάθε κόρη καὶ κυρία
Θὰ τὰ δεχθοῦν μ' ἀγκάλαις ἀνοιχταῖς
Χιόνια καὶ κρύα.

Χώρα Μυριάμου